

sayı eksi iki - kasım

paha biçilemez

fütursuz

fanzin

ralulofed ucnunos

sonuncu defolular

*müşkülpesent taraflarınıza taraf
olmaya geliyoruz*

*yazdığınız yazdığınızı sandığınız
ve adına yeraltı dediğiniz
fanzinlerin sayfaları kadar
inceltmeye geliyoruz ruhlarınızı*

ruh demişken

*ruhunuz yeraltına musalla taşı bile olamayacak kadar kaliteli
yeraltından değil madenin keşfedilmediği işlenmeye yüz tuttuğu
münferit diplerden geliyoruz*

*binevâ küflü yazılarınıza zeytinyağı dökmeye
geliyoruz*

*çoğunluğumuza azınlık katmaya yeki değil hiçliği saymayı
unutarak geliyoruz*

sırtımızdan düşen bin parçayla geliyoruz

*merdivenleri çamurlu ayaklarıyla tırmanmayı topluma biat etmiş
rutubetli kafaların nemli sözlerine tapan onu yaşantı öncülü
sayan varsayımlarınızı varlığınıza armağan etmeye geliyoruz*

peki niye yazıyoruz

*iyiyi rahatsız etmek kötüyü haklı kılmak için yazıyoruz yok
etmek çok etmek için yazıyoruz*

*iğrençliğin değerine değer katmak klişeleri yıkmak bombalamak
için yazıyoruz*

*yeni yeraltı edebiyatını inşa etmek için sözü ve dinamitleri
ortak vakitte fitillemek için yazıyoruz yıkmak ve yerine
yenisini koymak için*

bozmak dağıtmak çürütmek için yazıyoruz

çıkın şu aralıktan görmüyor musunuz

yazıyoruz

neyse defolu öncüllerimiz

kuralsızlığı demirbaş kural kabul eder
güzelliğın sadelikte gizlendiğini düşünür
büyük harfi dışlar bünyesinde barındırmaz
sonuncusu olan bu ebedi topluluk bugüne ve yarına tepki
düne olan saygısıyla saygı duyulmayı bekler
sonuncu defolu okunduğında kendini bulan herkesindir
ölçsüzlüğü öncül kılar kafiyeıı duyguda besler
şair anlatılanı değil anlayanını hedefler
soyut nesnelere canlılık katar
kendinden bir şeyler barındırdığını düşündüğü her konu
hakkında mutlaka bir söylemi vardır

peki neden sonuncu defolular

her zaman söylediğimiz ve söyleyeceğimiz gibi sonuncu defoluyu
sonuncu defolu yapan geçmişe tepki değil saygı günümüzde
şairliğin adını kirletmiş kimlik şairlere dur demeye geldik ve
hatta kimliksizlere kimlik kazandırmaya çivisi çıkmış dünyanın
defosunu yapmaya geldik içimize attığımız yutkunduğumuz yırtık
cümlelerimize yaptığımız defoları anlatan ve katili olduğumuz
harflerin anısına kurulan bu ebedi hareketin özgür düşünebilen
kimselere ihtiyacı vardır bizim değil sözün özü bu akım onu
üstlenen sırtlayan herkesindir şimdilik bu kadar yeterli en
kısa zamanda buluşabilmek dileğiyle

boş

maktûlî

barış akkaya

gökdelenler

ormanda kayıp bir ağaç
hayalperest bir amaç
ruj bulaşmış izmarit gibiyim

idam öncesi yemek
boşa giden bir emek

ölü bir yabancının bedeniyim

ah o pahalı gökdelenlerden
atlasam balıklama
afili bir ceset olur muyum
acaba

şişman etobur bir inek
tasmasını aşık köpek
şımarık veletler gibisiniz

afili bir ceset olur muyum
acaba

o pahalı gökdelenlerden
atlasam balıklama

erim şişman

alkol sabahı kırmızısı

alkol kırmızı sabahlarımın kadını nasılsın umarım iyisindir
saçların nasıl hala eylül kokuyor mu böyle buram buram
sonbahar rüzgârı avuçlarına sakladığım yalnızlığım vardı hala
duruyordur umarım kaybedeceğini sanmıyorum ama başka elleri
tutarsın ya bir gün yere düşürme olur mu yalnızlığımı kanserin
nasıl kadını hala gözleri mavi mi isim olarak ne düşünmüştün
gri buğu ya da fark etmez sağlıklı olsun da kemoterapi
randevularında hala ücret olarak saçlarını mı bırakıyorsun sol
göğsün düşmüş hastane koridorlarına kürtaç kurbanı ceninleri
kesik göğsün ile emziriyormuş hemşireler beni sorarsan iyiyim
alkol şişelerinin dibinde melekler öldürüyorum hala aynı evde
oturuyorum aynı koltukta sızıyorum aynı tavana bakarak
hayaller kuruyorum iyiyim yani kafam ateşli bir çingenenin
dansı kadar cezp edici her gece her gün ışığında midemden
klozete kavimler göçü yapıyor alkol aynı bara takılıyorum hala
aynı insanlar ile görüşüyorum ama sen gittikten sonra hepsi
çok yavan geliyor bana aslında hiç iyi değilim zaten yalan
söylediğimi biliyorsundur yaşayamıyorum bu aralar kadını
eksiğim yalnızlığımı tarif etmeye kalksam çocuklar ölür
çiçekler solar peygamberler ateist olur canım acıyor biliyor
musun her gece jilet ile bileklerimi doğrayıp senden kalanları
fayansa dökmek istiyorum her gece kendimi kesiyorum sonra ki
gece gene kendimi kesiyorum bitmiyorsun kadın içimde
kaldırımlarını çiğnediğin şehrin sokaklarına küfürler atıyorum
her gece her yere yalnızlık parçaları saçılıyor intiharlar
filizleniyor duvarların çatlaklarında gecenin bileklerini
kesiyorum dişlerimle yıldızlar döküyorum bütün ölümlerin üstüne
bilmiyorum iyi değilim kısacası

paskalya tavşanı

zangoçlara selam söyle

hissetmelerin birbirleriyle
kafa bulduğun bu yerde
sığındığın ve sığındığına
pişman olduğun her insan
içinde patlayan geniş zamanlı bir bomba

tüm bunları bilirken tüm bunlara inat
olanları olacak olanlardan
ayıramayacak kadar saf
bir sen varsın bir de arsenik

atların çığlıklarının ve sodayla karışık rakının
geçti an itibariyle hükmü
olacak artık olacak olan
kim geçebilir önüne

beni bırak
söylediklerimi de
hemen şimdi bir mum yak içinde
ikimizin yerine ve bir dilek tut
mümkün olan en dar zamanlı bir dilek
ben uzaktan elham okurum
sen zangoçlarına çan çaldır
ayrılığın şerefine

kıkır kıkır ağlamak

bilmem neden
ağzım burnum kan içinde
bu bir korku
bu kıskanç bir kıskaç
bu bukowski
her işten anlayan
bir adam gibi geliyor uzaklardan
ben bilmem
neden
yüzüm gözüm his içinde
elimde kitap var ve
deniz eskisi kadar tuzlu değil
çünkü koku almıyorum
çünkü bu bir koku değil
bu kötü
bu buruk bir iç acı burnun direği sızlarsa bundandır
boşlukta ki ney nefesi
kırık bir yorgan
el yordamıyla yoğrulmuş karanlık gölge
kimse bana haksızsın demesin
kimse yakamaz artık beni

her yerim ıslak ağlamaktan şimdi

sade ben

sabahına unuttuğum sözlerin
hesabını dürdüm yeter artık akıl matematikten üstün
ben neyi kabul edersem osunuz
şimdi تنها bir diyarda inziva vakti günebakan gibi dik
duracaksın
bana dünyevi masallarınızı anlatmayın artık karnım aç gözüm
tok benim
yankılandı vicdanımın sesi kulaksız adam
daha ne kadar soğuyacak çayım bardağında
şekerine başlatma şimdi modanız batsın
sarmaşık olmuş sakallarımda tütün sarması
yokluğun kursakta bıraktığı ümit kırıntısı
var sen de git yoluna sade ben kalmalıyım üryan olan her şeyle
bu kan bu damarda sebepsiz dolaşmasın
artık kor ateşler yaksın bizi
armut pişmez anlayın artık
saçma sende şu gülücükleri mağanda gibi
değmesin gözlerime hiçbirinin sesi sade ben ve üryan kalan her
şey
yakın şu anlam yüklediğiniz tüm eşyaları
toprak olacak olana dönün artık bana bak çocuk oturma sende
artık
kavgadan morarsın gözün koşmaktan aksın terin
seveni olsun atacak olan her kalbin
sadece üryan olan halim

epoetin alfa

kesici aletlerden korkuyor artık o

yardım alamadığım telefon konuşmalarında sen nereye yürüyorsun
diye sormamdan kokuyor

sadece tek bir taraf için acıklı sestten korkuyor

kendi gözlerine bakan ve ölen

bedenden saklanan sembolik bir geri oturuşta yeni bir umutla
dolu olmamandan ısı ölümünde altın salem de benim tek hayal
gücümde yelpazenin sağından soluna gri gözler olmaktan
korkuyor

evrene dışarıdan bakarak onu gözlemleyen siyah kol kümesi

çöplerden artakalan kapkara kabarıp inen lekelerden korkuyor

ben senin cömert ağacınım

altın vücudu kemiklerin ağrısıyla görüp kör boğa gibi sırtıma
yumrukların şeffaf pırıl pırıl konmasından korkuyor

onu bir köpeğin annesi gibi ensesinden tuttum ve iğrenç
romantik cehennemine bıraktım

gizem aktan

tanrım affet

garip gün
güneşte çiçekler açtı
iki ayaklı canlılar sele sebep oldu
tanrım lütfen affet güneşteki çiçekleri ben yedim
kulaklarımdan boşalan kar taneleri
yer yüzüne hiciv oldu üşüttü yalnızları

siyaha boyadım bulutları
yıldızları sana sakladım

affet tanrım
güneşi ayı hiçe saydım
dünyayı yedi günde
pamuk helvalara sığdırdım
kurallarını çikolatalara sakladım

sana çocuklar gibi nazikçe sarıldım
begonviller topladım
senin için
9uncu senfoniyi yazdırdım
ama dargınım sana tanrım
kırmızı elmaları hep sen aşırdın
tüm suçu bana attın

kış yalnızlığı

bir kış gibiyim
ağıtlarımdan
yüzüme beyazlar düşmüş
sessiz ve soğuk gecelerde
seni arıyorum
neredesin
mavi ayım

kuruyan ağaçlar gibiyim
yalnız ve çıplak
tutunamıyor köklerim
neredesin
beni hayata bağlayan

bir kış fırtınası gibiyim
tanrının yazgısına esir düştüm
korkutucu ve hiddetli
yıldızlı geceleri
yıkıp geçiyorum
sen neredesin
bu kara kışta
yalnız bırakan

kadir aksakallı

ruhi

odaklanamıyoruz ruhi

oyların ve detonelerin eşliğinde kapanıyoruz

son baharın kapı esiğinden sıçrayan kıvılcımların tortusunda
boğuluyoruz

buhar makinelerinin icadından beri kaybediyoruz

ay doğunca güneşi güneş doğunca da ayı arıyoruz boğulmak an
meselesi

bilmediğim bir şeyler anlat bana ruhi

bu bütün bütün yuttuğumuz sessizlik sonunda yollar bulvarlara
kavuşmasaydı

sonbaharda da yeşil kalırdı o ağaç sarılarını giyindiği için
kesilmezdi

kestiler onu ve kestiler kesilen tek şey bilekler ve umutlar
olamıyor bazen ruhi

sözler kesilebiliyor güzellikler de öyle

iyi şeyler olmayabiliyor olabiliyor da aynı zamanda

bildiğin bir şeyler anlat bana ruhi tükenmek bilmeyen bildiğin
bir şey göster

göster ki karanlığın ışıklarını söndüreyim

elektriklerini keseyim sonbaharın ortasında bahar gelsin yine

gelsin ama sonunda düşmesin tepemdeki bu yaprak

olmuyor ruhi olmuyor kontra atak yemiş defans oyuncusu gibi
kapanıyoruz mavilikleri dolduramıyoruz ceplerimize

düşüyoruz da kendi gölgemiz altında kuruyoruz

sesimiz çıkamıyor ruhi

iyi değiliz ruhi ve etik de

kahr etsin

boğuk akşam

ve birlikte yalnızlıklar
en güzeli en zor olanıdır yalnızlığın
en zoruysa en sevdiğini anlamayanın yaşattığı yalnızlıktır
anlamayanı sevmek de garip ya
gerçi kendimizi anladık mı ki seviyoruz

d1hh

şehir dışı

fabrika servisindeyiz eski bir belediye otobüsü bozması gün boyu makinelerin gürültüsü yetmezmiş gibi şimdi de arkamda çok sigara içen güldüğünde boğazından gelen tarif edilmesi gerçekten çok zor bir sese sahip olan fütursuz kahkahaları dinliyorum yine bir alkış merasimi servise geç binenler servisi bekletenler alkışlarla yerlerine alınır büyük bir iştahla başlayıp yer yer kahkahalarla sona erdi parmak uçlarım kızarmış servisin dışarıdan daha soğuk olduğuna yemin edebiliyorum zaman geçtikçe parkama gömülüyorum vücudumun ısınan hiçbir yeri yok hasta mı oluyorum diye düşünüyorum ama çok şiddetli bir gripi 20 gün evvel güç bela uğurladım hala artçı sarsıntıları devam etmekteyken çok zor hasta olmam üzerine fazla düşünmüyorum servisin penceresinden giren rüzgara yoruyorum yol uzun fabrika şehir dışında ne tesadüftür ki çalışanların evleri de öyle yani servis şehrin bir ucundan diğer ucuna gitmekte kravat takarak çalışan ondan fazla insan olan yere şehir denir bizler yani kravatını lise son sınıfta törenle yakmış olanlar şehir dışındayız şehir bulunduğumuz memleketi kendine ortada yaşayacak bir alan bırakarak kesiyor geriye kalan toprak parçalarına da şehir dışı denilir bu servis o kravatlı adamlar farklı şekil ve renklerde gömlekler pantolonlar giyebilsin diye şehirden geçerek bu insanları şehir dışına taşıyor

başka bir şehirde kimseyle pek samimi olmadan yaşadığıma çok üşürken şükrediyorum çünkü samimiyet arttıkça beklenti artıyor arkadaş olunca kıt kanaat da geçinsen kazandığının belli bir bölümünü paylaşman gerektiğini düşünüyor o kişi işe başlayalı birkaç ay oldu pek kimse yakınlık göstermedi şikayetçi miyim kesinlikle hayır sadece yemek yerken gelen yersiz sorulara kısa cevaplar vererek onlardan nefret etmediğimi ve konuşma yetisine sahip olduğumu gösteriyorum

çok geçmeden uyumaya başlıyorlar kafaları camdan sekerken nasıl uyuyabiliyorlar anlam veremiyorum denedim canım acıdı derken sigara içme isteği uyandı bir anda olmayacak şeyler olduğunda iç dünyamda yersiz bir sevinç oluyor şoförü bir şekilde bilgilendirmem gerek ama nasıl dikiz aynasından göz göze gelebilirim diye aynaya diktim gözlerimi birkaç saniye sonra döndü bana doğru orta parmağım ve işaret parmağımla yatık bir zafer işareti yapıp bir kaç kez dudaklarıma dokundum

anlaşmıştık kafasını olur anlamında hareket ettirince elimi parkama attım nikotin çubuğunu dudaklarımın arasına yerleştirdim çakmağı çaktım başarısız tekrar denedim yine hüsrana sinirim arttığını fark etmiş olacak ki mavi gövdesinde göremediğim bir gazla yanmaya karar verdi çakmağım pencereyi araladım şehir dışına geldiğimiz apaçık ortadaydı zira bu dondurucu soğukta üzerinde sadece kazakla top peşinde koşan yanakları alev kırmızısı çocukların bağırıışları net bir şekilde duyuluyordu oysa şehir böyle değildi oradakiler çocuklarını oturdukları sitenin içindeki kaleleri gayet sahici çevresi tel örgülerle çevrili güvenlik kamerasının açısının en iyi olduğu yerde olan sahaya gönderirlerdi oradaki çocukların oynadıkları topun fiyatı şehir dışındaki bir ailenin mutfak masraflarına denk olabiliyor bazen ve o toptan her çocukta olduğunu düşünürsek bu ciddi bir maliyet demektir

çektğim dumanı dışarı üfleme istemiyorum sadece ciğerlerim değil tüm vücudum zehirlensin ve daha fazla dayanamayıp infilak etsin şu yaşadığım durumu bir kitapta okumuştum adam intihar etmeyi hiç düşünmedim sadece bir ara hissettim yazmıştı az önce bende intiharı hissettim ama bu kadar uçuk bir intihar tarzı bana yakışmazdı

uğurcan gülfırat

şiiir

suratsızlar
kim nereye gidiyor kim nereden geliyor
belli değil
zaten belli olan şeyler mühim değil
kimse bir yere varmıyor kimse emin değil

suratsızlar
ölüden tek farkınız yere yatmak
belki bir söz belki deyim öleyazmak
canım istiyor sebepsiz öylesine yazmak
ölesiye yazmak
öleyazmak

burak altuntaş

kayıp

gönülden ıraklar tuttu hep pas
özünü kaybeden döndü evine
ne var ki unutmuş fiili adı sev
üzgün kaldırımlara kalmış çare
lale bilmez ama rengine bakılır
lüle saçlar bana sadece bahane
emin olmamak aşkına ulvi eksik

mr80

montaigne nasılmış

boyum ortanın biraz altında bedenim sağlam yapılı ve toplucadır yüzüm şişman değil dolgundur tabiatım neşe ile hüzün arasında oldukça ateşli ve sıcakkanlıdır sıhhatim ta genç yasımdan beri düzgündür hastalığa tutulduğum azdır

işte ben böyle idim kendimi kırk yaşımı aşır ihtiyarlığın yolunu tuttuğum şu andaki halimle anlatıyorum

minutatim vires et robur adultum

frangit et in parten pejorem liquitur oetas

bundan sonraki halim ancak yarım bir varlık olacak ben artık o ben olmayacağım gün geçtikçe kendimden ayrılıyor uzaklaşıyorum

singula de nobis anni proedandur euntes

michel de montaigne

ŕiir yazın

yazinyollayin@gmail.com

veya

@futursuzfanzin